

Birlik ve Bozuk İlişkiler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2. Tim. 4:11, Flm. 1-25, 2. Kor. 10:12-15, Rom. 5:8-11, Ef. 4:26, Mat. 18:15-17.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü biz Tanrı’nın düşmanlarıyken Oğlu’nun ölümü sayesinde O’nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu’nun yaşayışıyla kurtulacağımız çok daha kesindir” (Romalılar 5:10).

Gördüğümüz gibi, Pentikost’tan sonra bile imanlılar arasındaki ilişki zaman zaman gerilmiştir. Yeni Ahit, kilise liderlerinin ve bireysel üyelerin bu tür zorluklarla uğraşma biçimlerinin tekrarlanan örneklerini kaydetmiştir. Bu ilkeler bugün kilise için son derece değerlidir. Bunlar, çatışmalarla başa çıkmak ve Mesih’teki birliğimizi korumak için Kutsal Kitap ilkelerini kullandığımızda ortaya çıkabilecek olumlu sonuçları gösterirler.

Bu haftaki çalışmamızda, onarılmış ilişkilere ve insanî ilişkilerimizin Mesih’teki birliğimizi nasıl etkilediğine odaklanacağız. Kutsal Ruh’un hizmeti, insanları Allah’a ve birbirine yaklaştırmayı da kapsar. Bu, Allah ile ilişkimizdeki engelleri yıkmayı ve birbirimizle ilişkilerimizdeki bariyerleri kaldırmayı içerir. Kısacası, müjdenin gücünün en büyük gösterimi, kilisenin söylediği şeyler değil, kilisenin nasıl yaşadığıdır.

“Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:35). Bu sevgi olmadan, kilise birliği hakkındaki tüm konuşuklarımız hiçbir işe yaramayacaktır.

*8 Aralık Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Onarılan Dostluk

Pavlus ve Barnaba, İsa'ya tanıklık etmek için birlikte çalıştılar. Ama Markos denilen Yuhanna gibi korkak birine güvenip güvenemeyecekleri konusunda bir anlaşmazlık yaşadılar (*Elç 15:36-39*). Müjdenin vaaz edilmesinin olası tehlikeleri, bir noktada Yuhanna Markos'un Pavlus ve Barnaba'yı terketmesine ve eve dönmesine sebep olmuştur (*Elç. 13:13*).

“Bu terkediş Pavlus'un Markos'u bir süreliğine kötü, hatta sert bir şekilde yargılamasına neden oldu. Öte yandan Barnaba ise onu tecrübesizliğinden ötürü mazur görme eğilimindeydi. Markos'un hizmeti bırakmasından endişe ediyordu, zira onda kendisini Mesih için faydalı bir işçi olmaya uygun hale getirecek nitelikler görüyordu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 154, 155.

Allah bütün bu adamları kullanmış olsa da, aralarındaki meseleler çözüme ihtiyaç duyuyordu. Lütfu vaaz eden elçi, lütfunu onu hayal kırıklığına uğratan genç bir vaize uzatmak zorundaydı. Affetmenin elçisi, affetmeliydi. Yuhanna Markos, Barnaba'nın onaylayıcı akıl hocalığı altında büyüdü (*Elç. 15:39*) ve nihayetinde Pavlus'un kalbi, değişimlerden açıkça etkilendi.

Pavlus'un, Timoteos'a ve Kolose'deki kiliseye yazdığı mektuplar, Markos'la olan yenilenmiş ilişkisini ve bu genç vaize yeni bir güven oluşturduğunu nasıl ortaya koyuyor? Kol. 4:10,11; 2. Tim. 4:11

Pavlus'un Markos ile uzlaşmasının detayları tam belli olmasa da, Kutsal Kitap'taki kayıtlar gayet açıktır. Yuhanna Markos, elçinin güvenilir yoldaşlarından biri olmuştur. Pavlus, Markos'u Kolose'deki kiliseye bir “meslektaş” olarak tavsiye etti. Pavlus'un hayatının sonunda, Timoteos'u Markos'u Roma'ya getirmesi için teşvik etti, çünkü “yapacağım hizmette bana yardım eder” (*2. Tim. 4:11*) demişti. Pavlus'un hizmeti, açıkça affettiği genç vaiz tarafından zenginleştirildi. Aralarındaki engel kalktı ve müjde yolunda birlikte çalışabildiler. Geçmişte aralarındaki meseleler ne olmuş olursa olsun, Pavlus, Markos'a karşı daha önceki tavrında haklı olduğuna inanmış olsa bile şimdi bunların hepsi geride kalmıştı.

Bizi incitmiş veya hayal kırıklığına uğratan kişileri affetmeyi nasıl öğrenebiliriz? Aynı zamanda, affetme neden her zaman önceki bir ilişkinin tam anlamıyla onarımını içermez? Neden her zaman bu gerekli değildir?

Kölelikten Oğulluğa

Pavlus, Roma'da hapsedilmişken, Kolose'den Roma'ya kaçan Onisimos adlı kaçak bir köle ile tanıştı. Pavlus, kişisel olarak Onisimos'un efendisini tanıdığını fark etti. Filimon'a mektubunda, kaçak köle ile onarılmış bir ilişki hakkında Pavlus'un arkadaşına yaptığı kişisel bir rica yer alıyor.

Pavlus için ilişkiler önemliydi. Elçi, kırılmış ilişkilerin ruhsal gelişim ve kilise birliğine zarar verdiğini biliyordu. Filimon, Kolose'de bir kilise lideriydi. Onisimos'a karşı kötü düşünceler beslemiş olsaydı, Hıristiyan olarak kendi tanıklığını ve kilisenin inanmayanlar topluluğuna tanıklığını çarpıtmış olurdu.

Filimon 1–25 arası tüm ayetleri okuyun. Onarılan ilişkiler hakkında hangi önemli ilkeleri burada bulabiliriz? Unutmayın, anahtar kelime *ilkeler*dir.

İlk bakışta Pavlus'un köleliğin kötülüğüne karşı daha sert konuşmuyor olması biraz şaşırtıcıdır. Ancak Pavlus'un stratejisi çok daha etkiliydi. Müjde, ideal olarak, tüm sınıf ayrımlarını bozar (*Gal. 3:28; Kol. 3:10, 11*). Elçi, Onisimos'u bir köle olarak değil, İsa'da oğlu olarak ve Filimon'un Rab'de "sevgili kardeşi" olarak Filimon'a geri gönderdi (*Filimon 16*).

Pavlus, kaçak kölelerin kasvetli bir geleceği olduğunu biliyordu. Her an yakalanabilirlerdi. Onlar yoksul ve sefil bir hayat yaşamaya mahkum edilirdi. Fakat şimdi, Filimon'un Mesih'teki kardeşi ve istekli bir çalışan olarak Onisimos'un daha iyi bir geleceği olabiliirdi. Yemeği, kalacak yeri ve işi, Filimon tarafından güvenli hale getirilebilirdi. Kırık bir ilişkinin onarılması, onun hayatında dramatik bir farklılık yaratabilirdi. O, Pavlus'la müjdede "güvenilir ve sevgili kardeş" (*Kol. 4:9*) olarak ortaklaşa çalıştı. Pavlus, onları uzlaştırma arzusunda o kadar gayretli ve kararlıydı ki, İsa'nın iki inanlısı arasında gerçekleşen olaylardan doğabilecek her türlü maddi meseleyi kendi cebinden ödemek için istekli olduğunu söyledi.

Burada görüldüğü gibi, müjdenin ilkelerinden yola çıkarak, başkaları ile olan ilişkilerinizde yaşayacağınız stres ve gerginliklere, hatta kırılmalara yardımcı olabilecek ne çıkarabilirsiniz? Bu ilkeler, yerel kilisenizin birliğindeki bozulmayı nasıl önleyebilir?

Birlik İçin Ruhsal Armağanlar

Daha önceki bir çalışmamızda gördüğümüz gibi, Korint'teki kilisenin derin sorunları vardı. Pavlus, kilise birlikteliği için hayati derecede önem taşıyan iyileşme ve yenilenme için 1. Korintliler 3:5-11, 12:1-11 ve 2. Korintliler 10:12-15'te hangi ilkelerin altını çiziyor?

Bu ayetlerde elçi, kilise birliği için kritik olan ilkelerin altını çizmektedir. Her birisinin Allah'ın krallığının inşası için birlikte çalışmasına rağmen, kilisesinde farklı hizmetleri gerçekleştirmesi için İsa'nın, farklı çalışanları kullandığını belirtmektedir (1. Kor. 3:9).

Rab, bizi rekabete değil işbirliğine çağırır. Her imanlı, işbirliğiyle Mesih'in bedenine hizmet etmek ve topluluğa hizmet etmek üzere Allah tarafından armağan almıştır (1. Kor. 12:11). Daha büyük veya daha az armağan yoktur. Tümü Mesih'in kilisesinde gereklidir (1 Kor. 12:18-23). Tanrı vergisi armağanlarımızı bencil gösteriş için değil, müjdenin yayılmasında hizmet etmesi için Kutsal Ruh tarafından verilir.

Başkaları ile yapılan tüm karşılaştırmalar akılsızcadır, çünkü ya bizim cesaretimizi kırar ya da kendimizi kibirli hissettirirler. Başkalarının bizden çok "üstün" olduğunu düşünürsek, kendimizi onlarla kıyaslarken moralimiz bozulabilir ve hangi hizmette bulunursak bulunalım kolayca cesaretimiz kırılabilir. Öte yandan, eğer İsa için emeklerimizin başkalarından daha etkili olduğunu düşünürsek kibirli olacağız, ki bu, herhangi bir Hıristiyanın barındırması gereken en son duygudur.

Her iki tutum da, Mesih'e ve birbirimizle sahip olduğumuz paydaşlığa olan etkimizi zedeleyecektir. Mesih'in bize verdiği etki alanı içinde çalışırken, Mesih'in tanıklığında neşe ve hoşnutluk bulacağız. Çalışmalarımız diğer üyelerin çabalarını tamamlayacak ve Mesih'in kilisesi, krallık için dev adımlar atacak.

Hizmetinin sağladığı armağanıyla sizi kıskandıran birini aklınıza getirebilir misiniz? (Çok zor değil, değil mi?) Aynı zamanda, başkalarınınkine kıyasla ne kadar çok kendi armağanlarınızla kendinizi kibirli hissediyorsunuz? Mesele şu ki, Pavlus'un endişeleri, düşmüş insanlarda hep mevcut olan bir gerçektir. Düşüğümüz tarafa bakılmaksızın, Mesih'teki birliğimizi sürdürmek için gerekli olan özverili tutumları nasıl öğrenebiliriz?

Bağışlama

Bağışlama nedir? Bağışlama, bize karşı korkunç bir şekilde hata yapmış birinin davranışını haklı çıkarır mı? Bağışlamam, suçlu kişinin tövbesine mi bağlıdır? Ya beni üzen kişi bağışlamamı hak etmiyorsa?

Aşağıdaki ayetler, Kutsal Kitap'taki bağışlamanın doğasını anlamamıza nasıl yardımcı olur? *Rom. 5:8-11; Luk. 23:31-34; 2. Kor. 5:20, 21; Ef. 4:26.*

Mesih, bizi kendisiyle uzlaştırmak için insiyatif aldı. "O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiği" (*Rom. 2:4*) yazıyor. Biz günahkârken, Mesih'te Allah ile uzlaştırıldık. Bizim tövbelerimiz ve itiraflarımız uzlaşma yaratmaz. İsa'nın çarmıhtaki ölümü bunu gerçekleştirdi; bizim yapmamız gereken, sadece bizim için yapılanı kabul etmektir.

Günahlarımızı itiraf edene kadar bağışlanma bereketini alamadığımız doğrudur. Bu, bizim itirafımızın Allah'ın yüreğinde bağışlamayı yarattığı anlamına gelmez. Bağışlama her zaman O'nun kalbindeydi. Buna karşın itiraf, onu alabilmemizi sağlar (*1. Yu. 1:9*). İtiraf çok önemlidir, çünkü Allah'ın bize karşı olan tavrını değil, bizim O'na karşı olan tavrımızı değiştirir. Pişmanlık duyup günahlarımızı itiraf etmek için Kutsal Ruh'un ikna edici gücüne izin verirsek, değişiriz.

Affetmek kendi ruhsal esenliğimiz için de çok önemlidir. Bağışlanmayı hak etmeseler bile, bize karşı hatalı davranmış birisini affetmemek, onları üzdüğünden daha fazla bizi incitebilir. Eğer bir kişi size haksızlık etmişse ve onu bağışlamadığınızdan dolayı bu acı içinizde yer etmişse, bunun size daha fazla zarar vermesine izin vermiş olursunuz. Bu tür hisler ve acılar, kilise içinde ne kadar çok bölünmelerin ve gerilimlerin sebebinin birliğine zarar verir.

Bağışlama, Mesih'in bizi Kendi kınamasından serbest bıraktığı gibi bizim de başkasını kendi suçlamamızdan serbest bırakmamız anlamına gelir. Bu, başkasının bize karşı davranışlarını haklı çıkarmaz. Bizi haksızlığa uğratmış biriyle uzlaşabiliriz, çünkü Mesih, O'nu haksızlığa uğrattığımızda bizleri kendisiyle uzlaştırdı. Affedebiliriz, çünkü affedildik. Sevebiliriz çünkü sevildik. Affetmek bir seçimdir. Diğer kişinin davranışlarına ya da tutumlarına rağmen affetmeyi seçebiliriz. İsa'nın gerçek ruhu budur.

Mesih'te sahip olduğumuz bağışlanmaya odaklanmak, başkalarını affetmeyi öğrenmemize nasıl yardımcı olur? Bu bağışlama neden Hıristiyan deneyimimizin çok zaruri bir özelliğidir?

Yenilenme ve Birlik

Matta 18:15–17’yi okuyun. İsa, başka bir kilise mensubu tarafından haksızlığa uğratıldığımızda çatışmaların çözümünü için bize hangi üç adımı öneriyor? Bu sözleri güncel durumlarımıza nasıl uygulamalıyız?

İsa’nın Matta 18’deki tavsiyeyi verme arzusu, kilisede kişilerarası çatışmayı mümkün olduğunca küçük bir grupla sınırlı tutmaktır. Onun gayesi, olaya dahil olan iki kişinin sorunu kendi aralarında çözmesidir. İşte bu yüzden, İsa şöyle der: “ ‘Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın’ ” (*Mat. 18:15*). İki birey arasındaki çatışmaya karışan kişi sayısı arttıkça, daha fazla çekişme ortamı yaratılacak ve diğer imanlıların paydaşlığı da daha fazla etkilenecektir. İnsanlar taraf tutabilir ve savaş hudutları çekilebilir. Fakat Hıristiyanlar farklılıklarını özel olarak çözmeyi denediğinde, Hıristiyan sevgi ve karşılıklı anlayışın ruhuyla bir uzlaşma ortamı yaratılır. Farklılıklarını çözmek için çabalarlarken, Kutsal Ruh’un onlarla birlikte çalışması için yaratılan ortam doğrudur.

Bazen çatışmanın çözümü için yapılan kişisel ricalar etkisizdir. Bu durumlarda İsa, bir veya iki kişiye danışmamızı tavsiye ediyor. Uzlaşma sürecindeki bu ikinci adım, her zaman ilk adımı takip etmelidir. Amaç insanları bir araya getirmektir, onları birbirinden daha fazla uzaklaştırmak değil. Rahatsız olmuş tarafa katılan bir veya iki kişi, kendi tarafının haklılığını kanıtlamak ya da diğer kişiyi suçlamak için gelmemelidir. Birbirine yabancılaşmış iki insanı bir araya getirme sürecine katılmak için danışman ve dua ortakları olarak Hıristiyan sevgisi ve merhameti ile gelmelidirler.

Sorunu çözmeye girişimlerinin işe yaramadığı zamanlar da vardır. Bu durumda, İsa sorunu kilisenin önüne getirmemizi belirtir. Şüphesiz ki, Sebt Günü sabah ibadet hizmetini kişisel sorunlarla kesintiye uğratmaktan bahsetmiyor. İlk iki adım, her iki tarafın uzlaşmasına yardım etmemesi durumunda, sorunu çözmek için en uygun yer kilise yönetim kuruludur. Yine, Mesih’in gayesi uzlaşmadır. Bir tarafı suçlamak ve diğerini temize çıkarmak değil.

“Kin kötülüğe dönüşünceye kadar beklemeyin. Yaranın, işitenlerin zihnini kirleten zehirli kelimelerle şişmesine ve patlamasına izin vermeyin. Acı düşüncelerin sizin ve onun aklını doldurmaya çalışmasına izin vermeyin. Kardeşinize gidin ve alçakgönüllülük ve içtenlikle onunla konu hakkında konuşun.”—Ellen G. White, *Gospel Workers*, s. 499.

EK ÇALIŞMA: “Forgiveness,” s. 825, 826, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümünü okuyun.

“İşçiler, kendi ruhlarında kalıcı Mesih’e sahip olduklarında, tüm bencilik öldüğünde, rekabet olmadığında, üstünlük için çekişme olmadığında, birlik mevcut olduğunda, birbirlerine duydukları sevgi görülüp hissedilecek şekilde kendilerini kutsadıklarında, o zaman Kutsal Ruh’un lütfunun sağanakları, tıpkı Tanrı’nın sözünün zerre kadar başarısız olmayacağı şekilde mutlaka onların üzerine yağacaktır.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, kitap 1, s. 175.

“Eğer Rabbin büyük gününde sığınalım, yüksek kulemiz olan Mesih ile dayanmak istiyorsak, tüm kıskançlığı, üstünlük için tüm çekişmeleri ortadan kaldırmalıyız. Bu kutsal olmayan şeylerin köklerini tamamen kazımalıyız, öyle ki tekrar hayata dönmeyinler. Kendimizi tamamen Rabbin tarafına yerleştirmeliyiz.”—Ellen G. White, *Last Day Events*, s. 190.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Koloseliler 3:12–17’yi okuyun. Elçi Pavlus’un Kolose’deki kiliseyi peşinde koşmaya teşvik ettiği Hıristiyan vasıflarını tartışın. Bu nitelikler neden tüm çatışma çözümlerinin temelini oluşturur? Bunlar, İsa’nın Matta 18:15–18’de bize verdiği ilkeleri yerine getirmede bizlere nasıl rehberlik ederler?
- ❷ Koloseliler 3:12–17’ye ve bu ayetlerde bulunan öğretilere tekrar bakın. Bu şeyler neden kilisede birlik için son derece gereklidir?
- ❸ Kilisemize, yani Yedinci–Gün Adventist Kilisesi’ne baktığımızda, dünyaya erişebilmek açısından ihtiyaç duyulacak birlikten bizi alıkoyan en büyük şey nedir? Bu, bizim öğretilerimiz ve doktrinlerimiz mi? Tabii ki değil. Bunlar, Allah’ın, dünyaya ilan etmemiz için verdiği şeylerin ta kendisi. Belki de sorun sadece içimizde, kişilerarası ilişkilerimizde, küçük kıskançlıklarımızda, didişmelerimizde, bencilliklerimizde, üstünlük arzumuzda ve diğer birçok şeyde mevcuttur. Bütün kilisede birliği gözlemlemeden önce neden değişimin kendi içinizde meydana gelmesi için Kutsal Ruh’un gücünü rica etmelisiniz?

ÖZET: İsa Mesih’in müjdesi şifa ve dönüşüm ile ilgilidir. Ve bunlar olduğunda, başkalarıyla olan ilişkimizi etkilemede yardımcı olurlar. Kutsal Kitap bize, günah dünyasında bile, başkalarıyla iyi ve yakın ilişkilere sahip olabileceğimizin güçlü ilkelerini ve örneklerini vermektedir.

‘Okullar Bizim Kilisemiz’

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Kilise liderleri, Yedinci Gün Adventist eğitiminin, Bangladeş'teki insanların kalbine giden yol olduğunu söylüyor.

“Bangladeş'teki kilisemiz temelde okullardır,” diyor Bangladeş Birlik Hizmeti'nin iletişim müdürü Milton Das. “Bangladeş halkına ulaşmak için en güçlü araç eğitimdir. Kilisenin olduğu her yerde bir okul vardır.”

Ülkedeki Adventist eğitiminin gelişmesine zemin hazırlayan ilk müjdecilik durağı, 1906 yılında Lal Gopal Mookerje ve Amerikalı bir öğretmen olan eşi Grace Kellogg tarafından, o zamanlarda Doğu Bengal olarak bilinen bölgede kurulmuştur.

Bugün, Adventist okulları 174 köy okulu, 10 şehir okulu, 9 yatılı okul ve yaklaşık 10.000 öğrencisiyle, 162 milyon nüfuslu ülkede, gelişen etki merkezleridir. Öğrencilerin yaklaşık yüzde 60-70'i Adventist değil ve bu sayı ülkenin başkentinde 1535 öğrenciye eğitim veren Dakka Adventist Okulu gibi şehirlerdeki okullarda yüzde 99'a çıkıyor.

Das, Adventist eğitiminin, çocuklarının Hristiyanlık değerlerini öğrenmesini isteyen çeşitli inançlara sahip ebeveynler arasında revaçta olduğunu söylüyor.

Beş yıldır Dakka Adventist İlahiyat'a Hazırlık Okulu'nun müdürlüğünü yapan ve Genel Konferans, Adventist destekleyici hizmeti Asya Yardım, ADRA'nın Çek kolu ve diğer organizasyonların ortaklığı aracılığıyla imkanları kısıtlı 3000 çocuğun yıllık eğitim ücretlerini karşılayan Bangladeş Birlik Hizmeti'nin bir şubesi olan Bangladeş Çocuk Sponsorluk Hizmetleri'ni yöneten Das, “Okula gitmeyi bekleyen daha bir sürü çocuk var,” diyor.

Das'ın kendisi de Avustralyalı bir kadının, Asya Yardım aracılığıyla 16 yıl boyunca okul masraflarını ödemesi sayesinde Adventist eğitimi almış. Yerel kilise liderlerinin yüzde 90'ının da çocukken kendisi gibi destek aldığını söylüyor.

76 yaşındaki emekli okul öğretmeni Shova Rani Bayen, Adventist eğitiminin, Bangladeş'in Myanmar sınırında yaşayan Santali insanların hayatlarını değiştirdiğine nasıl tanık olduğunu anlattı. 1960'ların başında müjdecisi eşi Narottom Bayen ile bu yere ilk geldiklerinde, insanların genital bölgelerini kapatmak için sadece küçük kumaş parçaları giydiklerini ve salyangoz, sıçan, kedi ve köpek dahil bulabildikleri tüm canlı varlıkları yiyerek yaşamlarını sürdürdüklerini söyledi. Farklı bir biçimde yaşamaya da hevesleri yokmuş.

“Fakat sonra bir kilise okulu açtık,” dedi Bayen. “Genç nesil değişmeye başladı. Çocuklar üçüncü sınıfı bitirdikten sonra onları yatılı okula gönderdik. Bu çocukların birçoğu şimdi birer kilise çalışanı, pastör ve müjdecisi.”

Fotoğrafta Milton Das, Dakka, Bangladeş'teki Adventist okulunu ziyaret ediyor.